¹נדבה תעשה אותו א] [א]זה קדשי בדק הבית ותנן ב] [ב]המקדיש תמימין לבדק הבית אע"פ שהוא בלא תעשה מה שעשה עשוי תיובתא דרבא אמר לך ג] [רבא] ממקום שנתרבו בעלי מומין לגבי מזבח נתרבו תמימין לבדק הבית ד] והרי גזל דרחמנא אמר ²לא תגזול [ג]ותנן הגוזל עצים ועשאן כלים צמר ועשאן בגדים ה] [ד]משלם כשעת הגזילה תיובתא דרבא אמר לך רבא שאני התם דאמר קרא ³אשר גזל ו] כמה שגזל ולאביי האי אשר גזל מיבעי ליה [ה]על גזילו שלו [ו]מוסיף חומש על גזילו של אביו אינו מוסיף חומש והרי משכון דרחמנא אמר ⁴לא תבא אל ביתו לעבוט עבוטו [ז]ותנן [ח]מחזיר את הכר [א] בלילה ואת המחרישה ביום ז] תיובתא דרבא אמר לך רבא שאני התם דאמר קרא ח] ⁵השב תשיב (א) ט] ולאביי אי לאו דאמר רחמנא השב תשיב ה"א איסורא עבד אי בעי ניהדר ואי בעי לא נהדר קמ"ל י] [ב] (ג) (חסר ל"א) והרי פאה דרחמנא אמר ⁶לא תכלה פאת שדך [ט]בקוצרך [י]ותנן מצות פאה להפריש מן הקמה לא הפריש מן הקמה יא] יפריש מן העמרים לא הפריש מן העמרים יפריש מן הכרי עד שלא מירחו יב] מירחו יג] מעשרו ונותן לו משום רבי ישמעאל אמרו [כ]אף מפריש מן העיסה יד] תיובתא דאביי אמר לך אביי שאני התם דאמר קרא [ג] ⁶תעזוב ⁷(עזב) תעזוב יתירא ורבא אמר לך טו] יש לך טז] עזיבה אחרת יז] שכזו ואיזו זה המפקיר כרמו [ל]דתניא [מ]המפקיר כרמו והשכ' לשחר ובצרו חייב בפרט ועוללות בשכחה ובפאה ופטור מן המעשר אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי והשתא דשנינן כל הני שינויי (ג) יח] דאביי ורבא במאי פליגי ברבית קצוצה קמיפלגי וכדרבי אלעזר [נ]דא"ר אלעז' רבית [ס]קצוצה יוצאה בדיינין

אבק

רש"י

נדבה תעשה אותו. ואמרינן לקמן (דף ז:) אלו קדשי בדק הבית יט] ואיכא למשמע אותו אתה מתפיס לבדק הבית ואי אתה מתפיס תמימין לבדק הבית: **בלא תעשה.** כדדרשינן לקמן (ט) וידבר ה' אל משה לאמר [ויקרא כב] לא אמור: **מהיכא דאיתרבו בעלי מומין למזבח.** לקדשי בדיעבד: **איתרבו כו'.** דהא בההוא קרא כתיב ולנדר לא ירצה ואמרינן לקמן (דף ז:) אלו קדשי מזבח וכתיב לא ירצה דמשמע כ] רצויי לא מרצו הא מקדש קדשי ואיתקוש תמימין לבדק הבית לבעלי מומין למזבח דהא מחד קרא נפקי לאיסורא דלא מקדיש הלכך איתקוש נמי לענין מה שעשה עשוי: **כשעת הגזילה.** צמר ועצים בעלמא אבל הכלים והבגדים קנה בשינוי אלמא מהני: **אשר גזל כעין שגזל.** יחזיר: (ד) **ולאביי.** להכי לא איצטריך דהא ידעינא דמהני אלא לכך דרשא דהאי אשר גזל כתיב גבי שבועה שנשבע לשקר וכתיב (ויקרא ה) יוסיף חומש וקמ"ל דעל גזילו מוסיף חומש אם נשבע לשקר והודה: **ואינו מוסיף חומש על גזל אביו.** אפילו נשבע עליו לשקר: **מחזיר את הכר בלילה כו'.** (ה) וגבי ממשכנין בעל כרחו קתני לה בבבא מציעא בפ' המקבל (דף קיג.). אלמא מהני וקני למשכון יום דהיינו מחרישה קני בלילה וכסות לילה קני כא] מלוה ביום אלמא מהני: **שאני התם דכתיב השב** [ד] כב] **השיבנו לו.** מריבויא דקרא נפקא לן דמחזיר כמה פעמים ולא משכחת לה אלא הכי דמחזיר כלי יום ביום וכלי לילה בלילה ומהכא נפקא דקני. כג] ולאביי ריבויא דקרא לא משמע ליה והשב (ו) תשיבנו איצטריך דאי לא כתיב ביה הוה אמינא איבעי ניהדר איבעי לא ניהדר: ה"ג [ה] **ל"א אמר לך רבא שאני התם דכתיב עד בא השמש תשיבנו** (ז). ודרשינן ליה בהמקבל) הכי כל היום עד שיבא השמש תשיבנו ללוה וכבוא השמש תקחנו ממנו מכאן לכסות יום שניתנה ליאכל בלילה וכתיב קרא אחרינא [דברים כד] השב תשיבנו כבוא השמש מכאן לכסות לילה שניתנה ליאכל ביום ומהכא נפקא לן דמהני. ואביי אמר לך לאו לאשמועינן דמהני אלא חד לכסות יום שיחזירנו ביום וחד לכסות לילה שחייב להחזירו בלילה וצריכי. והאי וצריכי לא איתפרש לן כד] ונראה לי דהכי הוא דאי אשמעינן לכסות יום כגון מחרישה משום דחיותיה הוא אבל כסות לילה אימא לא ואי כתיב כסות לילה משום דמצטער אבל כסות יום אימא לא: **מירחו.** דאיקבע למעשר ולתרומה: **מעשר.** תחילה ואח"כ נותן (לה) פאה: **סייעתא דאביי.** דאמר [ד:] מהני דהא הכא לא מהני: **תעזוב תעזוב.** תרי זימני כתיב לעני ולגר תעזוב אותם אחד בקדושים תהיו ואחד באמור אל הכהנים לאשמועינן כה] מקרא דתעזוב יתירא דאע"ג דאישתני בידו לא קנייה: **חייב בפרט ובעוללות כו'.** ואע"ג דהפקר פטור מכל אלו הפקר כי האי חייב דנפקא לן מתעזוב יתירא דבכולהו כתיב תעזוב יתירא: **ופטור מן המעשר.** דבמעשר לא כתיב תעזוב יתירא ולרבויי האי הפקר אתא תעזוב ולא לרבויי שינוי דהא בעלמא נמי לא מהני: **והשתא דמשנינן כל הני שינויי.** דאיכא דמהני ואיכא דלא מהני וכולהו מודו אביי ורבא במאי פליגי:

אנק

תוספות

משלמין כשעת הגזילה. דשינוי קנה אלמא מהני ותיובתא דרבא: **מחזיר** את הכר בלילה ואת המחרישה ביום ותיובתא דרבא. דאי לא מהני לא היה תפיסתו תפיסה והיה לו להחזירם לבעלים מכל וכל כו] ואם תאמר מנלן דהא מתניתין במשכנו שלא ברשות איירי דלמא במשכנו שליח בית דין קאמר דמחזיר הכר בלילה והמחרישה ביום דלא עבר אבל היכא דעבר אימא לך דלא מהני וי"ל דהך משנה מיתניא בפרק המקבל (ב"מ דף קיג.) גבי משכנו שלא ברשות דתני לעיל מיניה המלוה חבירו לא ימשכנו אלא בבית דין ולא יכנס לביתו ליטול משכונו שנאמר בחוץ תעמוד היו לו שני כלים נוטל אחד ומניח אחד מחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום אלמא אשלא ברשות קאי כז]: **שאני** התם דאמר קרא השב תשיב. וא"ת הא דאמר פרק אלו מציאות (ב"מ דף לא:) השב תשיב אין לי [אלא] שמשכנו ברשות שלא ברשות מנין ת"ל השב תשיב מכל מקום משמע דאי לאו השב תשיב ה"א דמשכנו שלא ברשות אינו צריך השבה והכא אמר לרבא דאי לאו השב תשיב ה"א דלא מהני תפיסתו והיה צריך להחזיר מכל וכל וצריך לפרש לרבא הכי אין לי אלא שמשכנו ברשות דמחזיר ונוטלה אבל משכנו שלא ברשות מנין דחוזר ונוטלה דמהניא תפיסתו ת"ל השב תשיב מכל מקום ולאביי ה"פ אין לי אלא דצריך להחזיר כלל אלא שמשכנו ברשות משכנו שלא ברשות מנין דצריך להחזיר לו כלל כיון דעביד מהני ולא מהדר ת"ל השב תשיב מ"מ והכי נמי קאמר הכא דלאביי אי לאו דאמר רחמנא השב תשיב ה"א איסורא עבד ואי בעי מהדר ואי בעי לא מהדר קמ"ל וקשה מההיא דסוף פ' המקבל (ב"מ דף קטז.) דההוא גברא דחבל סכינא דאשכבתא מחבריה אתא לקמיה דאביי א"ל זיל אהדר משום דברים שעושין בהן אוכל נפש וכיון דלית ליה לאביי דאי עבד מהני אמאי קא"ל זיל אהדר כח]וי"ל דמיירי שלא נתכוין ההוא גברא לעבור ומהאי טעמא נמי ניחא קושיא אחרת כט]דתנן פ' המקבל (שם קטו.) חבל רחיים ורכב לוקה שתים וקשה כיון דלית ליה לאביי דלית ליה תקנה בחזרה כדאמר גבי סכינא דאשכבתא זיל אהדר א"כ אמאי לקי לאו הניתק לעשה הוא ולפי מה דפירשתי ניחא דהא דאמר אביי זיל אהדר מיירי כשלא נתכוין לעבור והא דתנן דלקי כשמתכוין לעבור ויש מתרצים דהא דאמר דלקי מיירי כשאכלו דאין בידו להחזיר ל]ולא נהירא שהרי בפרק בתרא דמכות (דף טו:) משמע דהיכא דנגררא בר תשלומין הוא לא לא] מהני ביטול (ז): **אף** מפריש מן העיסה. ואין שינוי שם קונה: **אמר** אביי שאני התם דאמר קרא ל)(עזב) תעזוב ורבא אמר לך כו'. וא"ת הכא משמע דלאביי איצטריך תעזוב יתירא ולרבא לא איצטריך ובריש הגוזל עצים (ב"ק דף צג.) משמע איפכא דלאביי תוכח מהך מילתא דרבי ישמעאל דשינוי במקומו עומד ורבא דחי ליה ואמר שאני הכא דכתיב תעזוב יתירא וי"ל דהכא אליבא דת"ק איירי דלאביי דאמר אי עביד מהני אי לא כתיב תעזוב יתירא לא היה צריך להפריש פאה מיד שעבר אלא תכלה מיהו לת"ק אי אשתני בידו ועשה ממנו עיסה קנאה בשינוי ואינו צריך להפריש פאה מכאן ואילך אבל ר' ישמעאל דאמר יפריש מן העיסה אית ליה דשינוי במקומו עומד דאי הוה ס"ל בעלמא דשינוי קונה לא היה מפריש מן העיסה ואע"ג דכתיב תעזוב יתירא איצטריך שפיר להיכא דלא אישתני אע"ג דבעלמא אי עביד מהני הכא לא מהני משום דכתיב תעזוב יתירא אבל רבא דלית ליה דאי עבד לא מהני משום הכי קאמר ת"ק דצריך להפריש פאה אע"ג דעבר אלא תכלה ואין צריך תעזוב יתירא לת"ק להכי מיהו היכא דאישתני פטור דשינוי קונה ור' ישמעאל סבר דבעלמא שינוי קונה אבל הכא לא קנה משום דכתיב תעזוב יתירא: **המפקיר** כרמו והשכים לבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ופאה. פירש"י אע"ג דהפקר פטור מכל אלו הפקר כי האי חייב ונפקא לן מתעזוב יתירא דבכולהו כתיב תעזוב יתירא לב]ואור"י דהחיוב תלוי היכא דזוכה בגוף השדה אבל היכא דלא זכה רק בפירות פטור מכולהו: **והשתא** דשנינן כל הני שינויי אביי ורבא במאי פליגי. ול"ת ניחא דפליגי בהכי כגון אדם שנשבע שלא נגרש את אשתו ואמר כן עבד וגירשה דלאביי מהני ולרבא לא מהני גירושין כיון דעבר אמימרא דרחמנא לג]וי"ש לומר כיון שאין האיסור לד] כמו לא יוכל לשלחה אלא שהוא לה] בדה את האיסור בכה"ג לא אמר רבא דלא מהני וקשיא לרבינו נרון אמאי לא קאמר דפליגי בהכי כגון אם פדה בכור או מעשר או חרמים לו] (ח) לא מהני לכ"ע כדמפרש סוגיא דלאביי לא לקי כיון דלא מהני דהכי אמר אביי לעיל דהיכא דלא מהני לא לקי ולרבא לקי משום דעבר אמימרא דרחמנא נ"ע:

מסורת הש"ס

א) [לקמן ז:], ב) ב"ק צג:, ג) שם צו., ד) ב"מ קיג., ה) [אי גרסינן לקצר ניחא שפי דהוא פסוק מוקדם בויקרא יט], ו) ב"ק צג. סנהדרין פח. מכות טז:, ז) ב"ק כח. לג. נדרים מד: חולין קלד: נדה נא., ח) ב"מ פא: פה:, ט) דף ז:, י) [ב"מ קיד:], כ) [ועי' תוס' ב"מ קטו. ד"ה ומייב משום שני כלים], ל) נ"ל תעזוב.

הגהות הב"ח

(א) גמ' תשיב לו ולאביי וכו' תשיב לו הוה אמינא איסורא דעבד עבד וכו': (ב) שם חסר ל"א ועיין ברש"י מה שחסר: (ג) שם כל הני שינויי אביי כצ"ל ואות ד' נמחק: (ד) רש"י ד"ה ולאביי להכי: (ה) ד"ה מחזיר וכו' גבי כצ"ל ואות ו' נמחק: (ו) ד"ה שאני וכו' והשב תשיב לו איצטריך: (ז) ד"ה ה"ג וכו' תשיבנו לו ודרשינן: (ח) תוס' ד"ה והשתא וכו' דלא מהני לכ"ע כדמפרש בסוגיא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ותנן מחזיר את הכר. עי' רש"י ותוס' ול"ע דלא משמע שם כן ע"ש. ול"ל דסמיך אברייתא שם קי"ד ת"ר המלוה וכו' ע"ש דקאי שלא ברשות הדין כן: [ב] שם לא נהדר קמ"ל. נ"ב רש"י ל"א א"ל רבא שאני התם דכתיב עד בא השמש תשיבנו לו ואביי א"ל חד לכסות יום וחד לכסות לילה וצריכי וכו' אלא וכו': [ג] שם שאני התם דא"ק עזב תעזוב תעזוב יתירא. מלת עזב ומלת יתירא יש למחוק: [ד] רש"י ד"ה שאני כו' וד"ה ה"ג כו' (השב תשיבנו לו). נ"ב נ"ל מתחיל הא כתיב בהדיא כבא השמש וגו' ועוד אי לא אתא אלא מרבויי ואביי לא דריש מאי פריך ואביי וכן קשיא על ל"א נ"ל קרא דעד בוא. ועוד מאי פריך ואביי ישוד מה מיבעי חד לכסות כו' הא גם לרבא נ"ל כן ועוד כי כל הפסוקים מדברים במשכון ברשות. וכ"ל דה"פ שאני התם דאמר כו' ואמרינן בב"מ דף לא שלא ברשות מנין ת"ל השב תשיב ולא אצטריך לרבא אלא למהני ואביי תשיב מיבעי ליה דאי לאו כו' (וכ"ה בתוס'). [ה] ל"א שאני כו' וקרא יתירא הוא ואתי לאורויי דמהני ואביי חד כו':

שיטה מקובצת

א] אותו אותו אתה מקדיש לבדק הבית ואי אתה מקדיש תמימים לבדק הבית: ב] ותנן המתפיס תמימים כו'. אומר רבינו ברוך היינו מתני' דמס' שקלים המקדיש נכסיו והיו בהם דברים הראויין למזבח זכרים כו' והדמים יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אלמא אדם המתפיס תמימים לבדק הבית קדושה חלה עליהן. תוס': ג] לך רבא מהיכא דאיתרבי בעלי: ד] והרי גזל כו'. וא"ת כיון דמהני אמאי משלם כלל וי"ל דהא לא קשיא דקרא כתיב והשיב את הגזילה אבל מ"מ הוכח שפיר דמהני מדמשלם כשעת הגזילה דאי לא מהני הוי כפקדון וישלם כדהשתא. תוס': ה] עי' בהשמטות בסוף המסכת: ו] גזל ישנו במה שגזל יחזיר ואם לאו לא יחזיר ואביי האי אשר גזל כו' מוסיף חומש ואינו מוסיף חומ' על גזילו של אביו: ז] ביום אלמא קניה למשכון ותיובתא דרבא דאי לא מהני (מועיל) מעשיו מכל וכל היה לו להחזיר. תוס': ח] השב תשיב לרבות אפילו משכנו באיסורא לדין השב תשיב כבוא השמש ולא להשיב לגמרי. תוס': ט] תשיב ואביי (אות ל' נמחק) פשיטא דאינו חייב להחזיר לגמרי דהא אהני מעשיו אלא כי איצטריך קרא משום דסד"א כו'. פי' מתוס': י] עי' בהשמטות בסוף המסכת: יא] הקמה מפריש מן אות י' נמחק: יב] מירחו פי' החליק פני הכרי ברחת שקורין פלא בלעז כמו הממרח רטיה ואינו לשון [מעיכה אלא לשון משיחה] כמו [שבלוח שמרחן] [שעושין בלוח שמחליק] בכרי. א"ה עיין בערוך ערך מרח עכ"ה. פי' מתוס': יג] עי' בהשמטות בסוף המסכת: יד] אף מפריש מן העיסה. אבל רבנן פטרי דסברי שינוי קונה. תוס'. תיובתא דאביי מרבנן פריך דכיון דלא הפריש מן הקמה דעבר על לא תכלה לפטור מן הפאה וכ"ש מר' ישמעאל: טו] א"ל נ"א תעזוב תעזוב להכי הוא דאתי יש לך עזיבה אחרת דחייב [illegible]: טז] עי' בהשמטות בסוף המסכת: יז] אחרת שהיא כזו: יח] שינויי אביי ורבא במאי פליגי א"ל ברבית: יט] הבית דאלו למזבח משמע דבשר לא לנדר ולא לנדבה ואיכא למדרש אותו אתה: כ] דמשמע דרצויי לא: כא] תיבת מלוה נמחק: כב] השב השיבנו לו דקרא כו' והשב תשיב איצטריך: כג] לן ונראה בעיני דהכי: כד] לאשמועינן מריבויי דתעזוב יתירא כו' לא אפילו ביום וא"ת: כה] קאי כלומר ואם נכנס מחזיר כו' וי"ל דמשמע ליה דמחזיר משמע בכל ענין: כו] עי' להחזיר וביטל העשה דהשב תשיב ולא: כז] לא שייך ביטול (תיבת שייך מ"כ למעלה על תיבת מהני עכ"ה): כח] עי' בהשמטות בסוף המסכת: לב] האיסור. ס"א כתוב בתורה אלא: לג] שהוא גרם את האיסור מעצמו בכה"ג: לו] עי' בהשמטות בסוף המסכת:

עין משפט נר מצוה

סח א מיי' פ"ה מהל' ערכין וחרמים הל"ה עי' כ"מ:
סט ב מיי' פ"ב מהל' גזלה הל"ח טוש"ע חו"מ סי' שס סעי' ה:
ע ג מיי' פ"ז מהל' גזלה הל"ג:
עא ד מיי' פ"ג מהל' מלוה הל"ה טוש"ע חו"מ סי' צז סעי' טז:
עב ה מיי' פ"א מהל' מתנות עניים הל"ג:
עג ו מיי' פ"ה שם הלכה כ"ו:
עד ז מיי' פ"ד מהל' מלוה ולוה הל"ג טוש"ע יו"ד סי' קסא סעיף ה:

תורה אור השלם

1. וְשׁוֹר וָשֶׂה שָׂרוּעַ וְקָלוּט נְדָבָה תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנֵדֶר לֹא יֵרָצֶה: ויקרא כב כג
2. לֹא תַעֲשֹׁק אֶת רֵעֲךָ וְלֹא תִגְזֹל לֹא תָלִין פְּעֻלַּת שָׂכִיר אִתְּךָ עַד בֹּקֶר: ויקרא יט יג
3. וְהָיָה כִּי יֶחֱטָא וְאָשֵׁם וְהֵשִׁיב אֶת הַגְּזֵלָה אֲשֶׁר גָּזָל אוֹ אֶת הָעֹשֶׁק אֲשֶׁר עָשָׁק אוֹ אֶת הַפִּקָּדוֹן אֲשֶׁר הָפְקַד אִתּוֹ אוֹ אֶת הָאֲבֵדָה אֲשֶׁר מָצָא: ויקרא ה כג
4. כִּי תַשֶּׁה בְרֵעֲךָ מַשַּׁאת מְאוּמָה לֹא תָבֹא אֶל בֵּיתוֹ לַעֲבֹט עֲבֹטוֹ: דברים כד י
5. הָשֵׁב תָּשִׁיב לוֹ אֶת הָעֲבוֹט כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְשָׁכַב בְּשַׂלְמָתוֹ וּבֵרְכֶךָּ וּלְךָ תִּהְיֶה צְדָקָה לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ: דברים כד יג
6. וּבְקֻצְרְכֶם אֶת קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ בְּקֻצְרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: ויקרא כג כב
7. וְכַרְמְךָ לֹא תְעוֹלֵל וּפֶרֶט כַּרְמְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: ויקרא יט י

מוסף רש"י

(ראה להלן דף ז ע"א)

רבינו גרשום

מעשרו. אבל עכשיו בשקדמו הלוי ונטל עשר ממאה נשארו תשעים וכשחוזר כהן ונוטל מהללו תרי ממאה לפי שיעור שיהא עכשיו הרי נתמעטה תרומה גדולה כו' ובן לוי פטור הוא מלהשלים לו אותו פחות שנחסר לו מתרומה גדולה ואינו נותן לו אלא תרומת מעשר בלבד שנאמר והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר אבל אם הקדימו ונטל מעשרו מן הכרי הואיל ומאחר שנעשה כרי שנגמרה מלאכתו לתרומה ולמעשר חייב בן לוי להשלים לו מה שנפחת לו מתרומה גדולה. ואמר ליה רב פפא לאביי א"כ הואיל מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר אפילו הקדימו בכרי למעשר ראשון ליפטר מתרומה גדולה א"ל אביי הא כתיב מכל מעשרותיכם תרימו אלמא דאע"ג דקא מתעשר מעשר ראשון קמי דהשקול תרומה גדולה תרימו דהדר למפרש תרומה גדולה: ומה ראית לרבות את הכרי ולהוציא את השבלין. משום דהאי אידגן הכרי ונתחייב בתרומה גדולה: [הולך] הולך אחר הפגום. היינו אחר האלמנה והגרושה ונעשי חלל ומדקאמר אחר הפגום אלמא דאי עבד מהני דאי לא מהני אמאי הולך אחר הפגום. ל"א מדתפסי בה קידושי אלמא מהני: ואביי דאמר מהני אמר להכי איצטריך לא יחלל ב' חילולין עושה א' לזרעו דפסול לכהונה וא' לאלמנה דפסולה לכהן הדיוט:

האי לא תקריבו היינו לא תקדישו דהכי אמר לקמן בשמעתין: אבל אקדושי קדשי. לדמיהן למזבח: אותו א] שרוע וקלוט בעלי מומין כדמפרש בבכורות אתה מקדיש לבדק הבית ולא תמימין למזבח ב) ומאותו פסוק עצמו איתרבי נמי תמימה לבדק הבית בהיקישא דמהאי קרא נמי נדבה תעשה אותו ולנדר לא ירצה איתרבו בעלי מומין למזבח וכתי' ולנדר לא ירצה: אמר לך רבא שאני הכא דמהיכי דאיתרבו בעלי מומין למזבח דכתיב ולנדר לא ירצה ארצוי הוא דלא מרצו ליקרב הא מקדש קדשי [איתרבו נמי תמימין לבה"ב] ואיתקש תמימין לבדק הבית לבעלי מומין למזבח מה בעלי מומין למזבח אמרינן אע"פ שהוא בלא תעשה מה שעשה עשוי אף תמימין לבדק הבית אע"פ שבלא תעשה מה שעשה עשוי: משלם כשעת הגזילה. ולא כמו שהן עכשיו מדאינו משלם כמעכשיו אלא כשעת הגזילה אלמא מהני: להכי אתא האי אשר גזל דעל גזילו מוסיף חומש ולא על מה שגזל אביו: והרי משכון כו' [אלמא מדלא מחזיר כר ביום אלא בלילה ולא מחרישה אלא ביום] ש"מ דאי עביד מהני וקנייה למשכון דלא מהדר אלא [כר] בלילה וביום הדר שקיל ליה: אמר לך רבא שאני התם. דבפירוש אשכחן דקני דמן[ד]איצטריך למיכתב השב תשיב ש"מ משום דקני למשכון. ל"א כיון דכתיב עד בא השמש כמו עד שנת היובל מזריחת השמש עד בא השמש תשיבנו לו ולא קודם מכלל דקני משכון דיום [מחרישה] בלילה ומדכתיב השב תשיב לו [את העבוט] כבוא השמש [דהיינו לשקיעה] ולא קודם מכלל דקני משכון דלילה [הכר] ביום דכל היום הכר הוא של מלוה עד שקיעה [שקיעת החמה]: ואביי קסבר לא אתו אלא חד לכסות יום וחד לכסות לילה. וצריך למילף דתרווייהו בעי מהדר ליה: מרחו. ששיוה פני הכרי ונגמר מלאכתו למעשר אסור באכילה לכל אדם עד שיעשר הילכך מעשר ואח"כ נותן לו פאה: אף מפריש מן העיסה. עד שלא הורמה חלתה ולבן מאחר שנתחייבה בחלה מפריש [חלתה] [illegible] ונותן פאתה]. תיובתא דאביי. דאלמא לא מהני אלא חייב ליתן מכל מקום: עזב תעזוב. דהוה יכול למימר לעני ולגר עזב מאי תעזוב ריבה מ"מ: חייב בפרט ובעוללות בשכחה ובפאה. דכל הני כתיב בהו תעזוב דריבה אפילו הפקר: ופטור מן המעשר. דלא כתיב ביה תעזוב: [והשתא

א) נ"ב פ"א דבכתיב שרוע וקלוט נדבה תעשה אותו וכן בעלי מומין כדמפרש בבכורות ודרשינן אותו אתה מקדיש ואי אתה מקדיש תמימין לבה"ב כצ"ל וכו'. ב) נ"ל דמהאי קרא דכתיב נדבה תעשה אותו ולנדר לא ירצה איתרבו בע"מ למזבח דכתיב ולנדר לא ירצה דאיתרבי נמי תמימין לבה"ב כצ"ל והוא